

Tots devem contribuir-hi

Després d'una colla d'anys de lluitar amb la mirada fita en un ideal, avui ens trobem molt a prop només que molt a prop, d'aconseguir-lo.

El dia 2 d'agost el poble ha de dir que vol l'Estatut, i ho ha de dir d'una manera que no ofereixi cap mena de dubte, que aquesta és la seva voluntat.

Cal no descuidar la tasca de fer conèixer l'Estatut a aquells catalans que es troben allunyats de les capitals i de tot centre polític. Tot hom que sàpiga què és i el què significa, ha de votar-lo. Cal que cap català no ignori la transcendència de les actuals votacions, per tal que el seu vot entusiasta no deixi de figurar en el sócol magnífic que ha de fer de suport del nostre Estatut.

Per això trobem molt bé que, reunides les entitats catalanistes, preparin els programes dels romiatges que es deuen emprendre pels pobles i llogarets de la nostra comarca.

Hom preveu que tot Catalunya, com un sol home votarà l'Estatut i només de pensar-hi, es sent corprès.

Però; i els catalans que resideixen fora de Catalunya, no podran votar-lo? No n'hi ha molts d'ells que esperen el dia de tornar a la pàtria i voldrien, com nosaltres mateixos, trobar-la amb plena possessió i exercici de les llibertats que li corresponen? I a tots, sentint-se catalans, no els plauria de contribuir a la conquesta de les nostres aspiracions?

Els catalans de fora de Catalunya no poden anar a votar. Aquests germans nostres, però, el dia 6 d'Agost, fixat per l'escrutini general, poden enviar a la Generalitat el seu vot en forma de plecs contenint les signatures llurs.

A moltes ciutats d'Espanya i de fora hi ha establerts Casals Catalans o altres entitats similars. Aquestes associacions podrien cuidar-se que per aquell dia, els plecs estessin signats i en poder del nostre President.

La voluntat d'aquests catalans, d'aquesta manera manifestada, no deixaria de tenir una gran força moral.

S'apropa el plebiscit

Es va intensificant la propaganda pro Estatut de Catalunya i dóna goig de veure l'entusiasme que hi posen totes les publicacions catalanes, sense distincions de partits ni de creences.

Tothom ha sabut comprendre la importància i el significat de l'Estatut, i, deixant de banda totes aquelles diferències que ens separen accidentalment i no tenint en compte altra cosa que la nostra condició de catalans, hom s'ha posat a la feina a l'objecte d'aconseguir aquell mínim de llibertats per les quals tants anys fa que maldem.

Sabem prou bé que cap català no pot estar en contra de l'Estatut. Hem de reconèixer, però, que l'època en què s'escau el plebiscit, no és la més a propòsit per a obtenir una votació nodrida; puix que hi ha milers de ciutadans absents de llurs domicilis, per a prevenir-se dels dies xafagosos d'estiu, i els serà un gros sacrifici d'anar a depositar la papereta a la secció en la qual tenen el vot. Els més entusiastes no repararan en sacrificis i aniran a complir llur deure patriòtic; però els indiferents, aquells que no senten aquest ideal amb tanta intensitat, els serà incòmode abandonar el camp, la platja o el balneari i deixaran de votar, si abans no es treballa per a convènce'ls que no deuen, no poden mancar, el dia 2 d'agost a complir el sagrat deure de depositar la papereta a l'urna.

Cal tenir en compte que el dia 12 d'abril d'enguany, amb l'emissió del vot, es va enderrocar una monarquia cent vegades oprobiosa. Amb l'emissió del vot, el dia 2 d'agost, farem que la llibertat de Catalunya sigui un fet.

Ningú no pot excusar-se de votar per cap raó, i no s'ha de reparar en sacrificis per arribar al collegi corresponent i depositar la papereta.

Pensem que damunt nostre pesa una submissió vergonyosa des de fa segles, la qual submissió ha comportat que fins fa poc hàgim passat desaperebuts del món com a poble; que la nostra parla hagi estat befada i bandejada de la manera més ignominiosa; que el nostre dret hagi estat escarnit i atropellat i que la nostra administració i ordre públic són controlats per gent que no ens entenen ni coneixen. Si es recorda tot això i es té en compte que els catalans tenim prou solucions i capacitat per a resoldre tots aquests i altres problemes, i a la vegada que l'instrument que ens ha de donar aquestes facultats és l'Estatut cal creure que tots els catalans aniran a depositar llur vot.

No es pot admetre que en nom d'un idealisme intransigent i més radical, cap català s'abstingui; car l'Estatut no el contradiu, sinó que li fa, en tot cas, més planer el camí i l'apropa al fi que ell persegueix.

Tampoc pot abstenir-se el conservador, perquè amb l'Estatut es dóna una solució harmònica al plet de Catalunya.

Només cal, ara, que els més entusiastes, que són a milers, posem en joc les nostres energies, per tal d'encomanar a aquesta massa displicenta, però que no és contrària a les aspiracions de Catalunya, una mica del nostre entusiasme, per tal que el dia 2 d'agost no pesi damunt d'ells la influència d'un diumenge d'estiu.

De catalans n'hi ha escampats arreu del món, i jo crec que fóra considerable el nombre de signatures que es recollirien.

Després, a les Corts d'Espanya, es podrà dir que som tots els catalans, sense la més mínima excepció els que volem l'aprovació del nostre Estatut.

Catalunya està pròxima a recobrar les seves llibertats. L'Estatut és qui les hi retorna. Tots els catalans, els d'ací i els de més enllà devem preparar-li una acollida triomfal.

BRAC

Notes breus

FRACASSOS

Les Corts Constituents estan discutint les actes de les circumscripcions que porten protestes. Fins ara totes són aprovades sense que es treguin a relluir aquelles vergonyes a què ens tenien acostumats els escàndols electorals de la monarquia. Fins ara solament es posen al descobert petites renúncies que no perjudiquen el decor del Parlament.

La discussió de les actes dóna lloc a que els diputats novençans desfoguïn les llurs impaciències i facin gala de llurs condicions parlamentàries. Es un examen d'ingrés del qual molts en surten malparants i inutilitzats per tota la legislatura.

El comandant Franco, el turbulent militar, el popular aviador, no ha frenat les seves impaciències i ha fet el seu debut. La seva primera intervenció ha estat desgraciada. Un altre que no fos ell posaria un suspensiu a la seva vida parlamentària. No ens atrevim a afirmar que el temperament de l'inquiet comandant li permeti d'alliçonar-se amb el fracàs.

No ens dol gens la desgraciada intervenció que ha tingut l'ex-extraviat de les Açores. Era previst que poca cosa de bo hom podia esperar de les seves condicions polítiques i parlamentàries. Preferim que hagi estat ara, preferim que les seves pobres dots s'hagin revelat en aquesta ocasió, a que haguessin romàs inèdites fins el moment en què pel seu càrrec de diputat per Barcelona hagués hagut d'actuar en nom de la terra catalana. El fracàs llavors hauria estat sensible. La decepció dels catalans s'hi hauria vist arrossegada.

Ha caigut el diputat Franco en la seva primera intervenció a les Corts parlant de coses que no pertocquen a Catalunya, que no afecten a la nostra terra. Ens n'hauríem pogut, doncs, desinteressar del tot, però si el distingit aviador pot parlar a les Constituents ho deu al vot dels catalans, ho deu a l'acord d'un partit, el qual euità d'aclarir la situació ràpidament i de manera que no creiem que l'Esquerra republicana de Catalunya hi hagi perdut gran cosa.

XEIX